

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/62/2019
Identifikačné číslo spisu: 2016200194
Dátum vydania rozhodnutia: 29.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Judita Kokolevská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2016200194.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Judity Kokolevskej a členiek senátu JUDr. Viery Nevedelovej a JUDr. Sone Langovej, v právnej veci sťažovateľky (predtým žalobkyne): T. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom O.. Š.L. XXX/X, Š., zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Majerníkom, so sídlom Floriánska 16, Košice, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8 - 10, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti opatrenia žalovanej č. 23941-2/2016-BA zo dňa 21.01.2016, o kasačnej sťažnosti žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 20S/139/2018-78 zo dňa 09.01.2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .

Žalobkyni náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave, podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“), zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa (v ďalšom texte aj ako „sťažovateľka“) domáhala zrušenia opatrenia žalovanej, č. 23941-2/2016-BA zo dňa 21.01.2016, ktorým jej bolo oznámené, že odvolanie voči rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočky Galanta, č. 700-0612090015-GC04/15 z 28.09.2015, o predpísaní poistného na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie a povinných príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, poistného na invalidné poistenie a poistného do rezervného fondu solidarity za obdobie od júla 2013 do júna 2015, v celkovej sume 3.202,08 eur, podala po uplynutí lehoty na podanie odvolania, pričom o oneskorene podanom odvolaní žalovaná nie je oprávnená rozhodnúť. Žalovanej krajský súd náhradu trov konania nepriznal.

2. Krajský súd poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 9Sžsk/121/2017 z 22.10.2018, ktorým bolo jeho predchádzajúce rozhodnutie, uznesenie č. k. 14S/18/2016-38 z 27.06.2017, o odmietnutí žaloby ako neprípustnej, zrušené. Vychádzajúc z právneho názoru najvyššieho súdu, krajský súd posúdil správny akt žalovanej (vyjadrenie č. 23941-2/2016-BA zo dňa 21.01.2016 k odvolaniu žalobkyne) ako opatrenie spôsobilé byť predmetom súdneho prieskumu. Zákonnosť jeho vecného obsahu preskúmal z hľadiska spornosti záveru o naplnení podmienok fikcie doručenia v zmysle

§ 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Uviedol, že nezistil dôvod pre odklon od spôsobu uplatnenia fikcie doručenia vyplývajúceho zo zákona účinného v čase doručovania zásielky. Skonštatoval, že príslušnou poštou vystavená doručienka zachytáva postup pri doručovaní, vrátane údajov vyžadovaných ustanovením § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. Teda, okrem potvrdenia príjmu zásielky podpisom žalobkyne dňa 12.10.2015, aj údaj o neúspešnom pokuse o doručenie do vlastných rúk s výzvou o opakované doručenie dňa 30.09.2015 a údaj o opakovanom doručovaní dňa 01.10.2015 a uložení zásielky na pošte v ten istý deň. Napriek námietkam žalobkyne dospel krajský súd k záveru, že nie sú dané dôvody pre spochybňovanie zákonnosti postupu doručovateľa a v súvislosti s tým ani zákonnosti preskúmaného opatrenia žalovanej a úsudok žalovanej o naplnení vzniku fikcie doručenia dňom 05.10.2015 (pondelok) a o oneskorene podanom odvolaní považoval za správny.

3. Proti právoplatnému rozsudku krajského súdu podala žalobkyňa včas kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 písm. f/, g/ a h/ SSP, teda pre nesprávne právne posúdenie, odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a pre nesprávny procesný postup, ktorým jej bolo znemožnené uskutočniť procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka trvala na tom, že podmienky pre uplatnenie fikcie doručenia podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení neboli naplnené, a teda odvolanie podala v zákonnej lehote a žalovaná sa ním mala zaoberať. Argumentovala, že formálne podmienky viažuce sa na fikciu doručenia neboli dodržané, nakoľko ako účastník konania nebola riadne upovedomená o uložení zásielky na pošte, a to spôsobom aký vyžaduje zákon. Navrhla preto, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové rozhodnutie, alebo aby jeho rozsudok zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovanej a vec jej vráti na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti sťažovateľky uviedla, že na svojom právnom názore ohľadom náhradného doručenia písomnosti zotrváva, s právnymi závermi krajského súdu vyjadrenými v napadnutom rozsudku sa v plnom rozsahu stotožňuje, a preto navrhla kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky, konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP), sa najprv zaoberal formálnymi náležitosťami kasačnej sťažnosti a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je podaná včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ SSP), osobou oprávnenou podať kasačnú sťažnosť (§ 442 ods. 1 SSP), smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP) a obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti (§ 445 ods. 1 SSP).

6. Následne kasačný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk, podľa § 137 ods. 4 SSP a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

7. Medzi účastníkmi konania sa ako sporná vyprofilovala otázka, či reálne prevzatie zásielky adresátom v odbernej lehote má za následok neuplatnenie, resp. „storno“ právnych účinkov tzv. fikcie doručenia rozhodnutia v zmysle § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v znení účinnom do 31.12.2018 (t. j. v čase doručovania rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu).

8. Podľa § 212 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v znení účinnom do 31.12.2018, rozhodnutie sa účastníkovi konania oznamuje doručením rozhodnutia, ak tento zákon neustanovuje inak. Deň doručenia rozhodnutia je deň jeho oznámenia.

9. Podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v znení účinnom do 31.12.2018, ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť

na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

10. Žalovaná poukazovala na poslednú vetu ustanovenia § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v znení účinnom do 31.12.2018, teda v čase doručovania rozhodnutia, kedy platilo, že ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel. Žalovaná mala za to, že s poukazom na uvedené ustanovenie, rozhodnutie jej prvostupňového orgánu bolo žalobkyni doručené fikciou, dňa 05.10.2015.

11. Žalobkyňa až v žalobe z 01.04.2014 tvrdila, že poštový doručovateľ ju vhodným spôsobom neupovedomil o tom, že písomnosť príde doručiť v iný deň a v určenom čase, čím nebol dodržaný postup pre uplatnenie fikcie doručenia a dňom oznámenia je potom deň skutočného prevzatia zásielky na pošte, dňa 12.10.2015. V kasačnej sťažnosti zhodne namietala, že pri doručovaní rozhodnutia pobočky žalovanej v Galante neboli dodržané zákonné predpoklady k možnosti uplatnenia fikcie doručenia podľa § 212 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžo/27/2016, v ktorom najvyšší súd vyslovil názor, že „k aplikácii ustanovení náhradného doručenia môže dôjsť iba v prípade, že nedošlo k reálnemu doručeniu“ dospela žalobkyňa k záveru, že dodržanie postupu podľa § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení ani nie je významné. Poukázala tiež na to, že nakoľko žalovaná nedodržanie spôsobu doručovania vo svojich vyjadreniach nespochybnila a obmedzila sa iba na konštatovanie, že za nedodržanie spôsobu doručovania poštovým doručovateľom nezodpovedá, túto skutočnosť považovala za nespornú. Z uvedeného dôvodu pôvodne nenavrhovala vykonať dokazovanie na preukázanie dodržania spôsobu doručovania. Urobila tak až na pojednávaní dňa 09.01.2019, pričom súd jej návrh zamietol, keď vychádzal z ničím nepodloženého záveru, že dokazovanie po troch rokoch od rozhodnej skutočnosti by už nebolo úspešné.

12. Posledná veta § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení predstavuje výnimku zo zásady, že doručenie pôsobí až od okamihu, keď sa písomnosť dostala do rúk adresáta. Bez ohľadu na to, či sa adresát o uložení úradnej zásielky na pošte fakticky dozvedel alebo nedozvedel, zo zákona vyplýva, že uplynutím tejto zákonnej lehoty sa má za to, že písomnosť mu bola doručená; ide tak o právnu fikciu doručenia písomnosti.

13. Najvyšší súd Slovenskej republiky z administratívneho spisu žalovanej zistil, že rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočka Galanta, č. 700-0612090015-GC04/15 z 28.09.2015, bolo žalobkyni doručované prostredníctvom pošty Šaľa 1. Prvý pokus o doručenie s výzvou na opakované doručenie sa uskutočnil dňa 30.09.2015 (streda). Opakované doručenie bolo u žalobkyni vykonané dňa 01.10.2015 (štvrtok), a keďže bolo neúspešné, zásielka bola v ten istý deň (01.10.2015) uložená na pošte.

14. Nakoľko išlo o doručovanie v konaní vo veciach sociálneho poistenia, bolo potrebné postupovať podľa ustanovenia § 212 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, čo v konečnom dôsledku medzi účastníkmi sporné nebolo.

15. Z ustanovenia § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, v znení účinnom do 31.12.2018 vyplýva, že na uplatnenie fikcie doručenia musia byť kumulatívne splnené nasledovné podmienky:

- adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, nebol zastihnutý,
- v mieste doručenia sa zdržiava,
- doručovateľ vhodným spôsobom adresáta upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu,
- nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný.

16. V predmetnej právnej veci nebolo sporné, že žalobkyňa sa v mieste doručenia v čase doručovania

zdržiavala, v uvedené dni nebola zastihnutá a že aj opakovaný pokus o doručenie zostal bezvýsledný.

17. Sťažovateľka však namietala, že poštový doručovateľ ju vhodným spôsobom neupovedomil o tom, že písomnosť príde doručiť v iný deň a v určenom čase. Tvrdenú skutočnosť však sťažovateľka žiadnym spôsobom nepreukázala.

18. Doručenka (potvrdenie o doručovaní zásielky) má charakter verejnej listiny, v dôsledku čoho sa údaje na nej uvedené považujú za pravdivé, pokiaľ nie je preukázaný opak. Príslušná doručenka v danom prípade obsahuje všetky náležitosti vyžadované právnymi predpismi. Za týchto okolností potom každý, kto namieta správnosť na doručenke vyznačených údajov, nesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno, že tieto údaje sú nepravdivé. Žalovaná preto náležite vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti argumentovala, že bremeno preukázania nesprávneho postupu pri doručovaní zásielky zaťažuje adresáta (sťažovateľku), nie odosielateľa (žalovanú). Tvrdenie sťažovateľky, že nebola riadne upovedomená o tom, že doručovateľ príde písomnosť doručiť v iný deň a v určenom čase preto kasačný súd vyhodnotil ako nepreukázané. Rovnako je potrebné prisvedčiť argumentu žalovanej, že pokiaľ sťažovateľka považovala postup poštového doručovateľa pri doručovaní zásielky prvostupňového správneho orgánu za nesprávny, mala možnosť tento postup namietat už pri preberaní zásielky na pošte, prípadne ho namietat už v odvolaní, čo tiež neurobila. Navyše, sťažovateľka neuviedla, z akých konkrétnych dôvodov, podľa jej názoru, nebolo možné považovať upovedomenie poštového doručovateľa za realizované vhodným spôsobom, či riadne. Predovšetkým, v kontexte jej tvrdenia o nedodržaní postupu poštového doručovateľa, relevantne a logicky nezrejmla, na základe čoho (z akého zdroja), resp. akým konkrétnym spôsobom sa v konečnom dôsledku o uloženej zásielke (ktorú prevzala v riadnej odbernej lehote) vôbec dozvedela. Podľa názoru kasačného súdu, z týchto dôvodov námietka sťažovateľky nevzbudila náležité a dôvodné pochybnosti ani o správnom postupe poštového doručovateľa a ani o správnosti údajov uvedených na doručenke.

19. Rovnako je potrebné dať do pozornosti, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahovalo poučenie o tom, že ak si adresát vyzdvihne rozhodnutie po troch dňoch od jeho uloženia na pošte, za deň doručenia sa považuje tretí deň od uloženia písomnosti na pošte. Právne účinky spojené s prevzatím rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa tak boli sťažovateľke jednoznačne známe.

20. Trojdňová úložná lehota začína plynúť dňom, ktorý nasleduje po upovedomení adresáta o uložení písomnosti. Ide o zákonnú lehotu, ktorú správny orgán nemôže predĺžiť. Táto procesná lehota končí uplynutím posledného dňa lehoty. Účinky fikcie doručenia nastanú len za predpokladu, že adresát mal reálnu možnosť písomnosť si v tejto 3 dňovej lehote vyzdvihnúť, ale tak neurobil. Účelom tejto lehoty je dať adresátovi nielen teoretickú ale aj reálnu možnosť písomnosť si v rámci jej plynutia vyzdvihnúť, a tak predísť fikcii doručenia. Úpravou tzv. náhradného doručovania zákonodarca nepochybne sledoval cieľ a účel odstrániť určité prípady právnej neistoty spôsobenej bezdôvodným nepreberaním zásielok adresátom a zabrániť snahám spôsobiť prietahy v konaní alebo dokonca zmarit konanie (pozrite aj rozsudky NS SR 2Cdo/33/2005, 4Sž/35/2002).

21. Kasačný súd preto s ohľadom na uvedené dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a žalovaná postupovala procesne úplne správne, keď sa s odvolaním žalobkyne (sťažovateľky) zo dňa 23.10.2015 vysporiadala zaslaním oznámenia (vyjadrenia k odvolaniu) č. 23941-2/2016-BA zo dňa 21.01.2016, ktorým žalobkyňu oboznámil s tým, že jej odvolanie proti rozhodnutiu správneho orgánu prvého stupňa bolo podané oneskorene a nie je oprávnená o ňom rozhodnúť.

22. Kasačný súd tiež nemôže opomenúť, že v danom prípade dospel k rozdielnemu záveru, ako už bol vyslovený vo veciach iných účastníkov, konkrétne v konaniach podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) o obdobných právnych otázkach, a to napr. v jeho rozsudkoch sp. zn. 10Sžrk/13/2018 a 10Sžrk/7/2018 zo dňa 21.11.2018, ako aj 10Sžrk/10/2018, 10Sžrk/5/2018 a 10Sžrk/4/2018 zo dňa 30.01.2019, 3Sžrk/5/2018 zo dňa 17.04.2019, 10Sžrk/22/2018 zo dňa 30.04.2019, 4Sžrk/8/2018 a 4Sžrk/11/2018 zo dňa 13.05.2019, v ktorých sa priklonil k riešeniu nastolených otázok v tom smere, že k aplikácii ustanovení náhradného doručenia môže dôjsť iba v

prípade, že nedošlo k reálnemu doručeniu, a to najmä s ohľadom na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 65/2010-49 zo dňa 27.10.2010. Z uvedeného nálezú ústavného súdu vychádzalo aj rozhodnutie najvyššieho súdu 3Sžo/27/2016, na ktoré sťažovateľka poukazovala ako na judikatúru najvyššieho súdu.

23. Kasačný súd považuje však za potrebné zdôrazniť, že vo vyššie uvedených rozhodnutiach je záver o tom, že len ak nedošlo k reálnemu doručeniu písomnosti, je možné aplikovať ustanovenia upravujúce náhradné doručenie, odvodený od záverov vyslovených v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 65/2010-49 zo dňa 27.10.2010, ktoré sa síce skutočne týka otázky aplikácie ustanovení o náhradnom doručení písomnosti, uvedené závery z neho však nevyplývajú. Ústavný súd Slovenskej republiky v tomto rozhodnutí konštatuje najmä: „Aby mohla právna fikcia svoj účel naplniť (dosiahnutie právnej istoty), musí rešpektovať všetky náležitosti, ktoré s ňou zákon spája. Ak nie sú všetky právne náležitosti splnené, súd nie je oprávnený naplnenie fikcie konštatovať.“.

24. Kasačný súd však okrem vyššie uvedeného, si dovoľí poukázať na skutočnosť, že precíznym preštudovaním nálezú Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 65/2010-49 zo dňa 27.10.2010, nemožno vôbec dospieť k aplikácii jeho záverov na predmetnú preskúmanú vec, pretože vo veci rozhodnutej uvedeným nálezom išlo o diametrálne odlišný skutkový a právny stav veci. V danom náleze sa riešila problematika súdnej fikcie doručenia, ktorá má síce obdobné znaky ako fikcia správna, avšak zo záverov uvedeného nálezú vyplýva okrem iného i konštatácia, ktorá hovorí: z odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu však nevyplýva, že by sa najvyšší súd bol vôbec zaoberal, resp. že by skúmal splnenie zákonných predpokladov na uplatnenie fikcie doručenia predpokladanej citovaným ustanovením § 47 ods. 2 OSP.

25. Zákonné predpoklady pre aplikáciu inštitútu fikcie doručenia v danej preskúmanej veci však z vyššie uvedených dôvodov sporné nie sú, a preto nejde o posudzovanie rovnakého, alebo obdobného prípadu a je potom len logické, že v tejto veci nemôže kasačný súd vychádzať z precedenčnej zásady a na tento prípad, podľa názoru kasačného súdu, nemôžu potom dopadať ani právne závery uvedeného nálezú ústavného súdu. Z tohto dôvodu kasačný súd nezohľadnil ani kasačnú námietku sťažovateľky vytykajúcu odklon rozsudku krajského súdu od ustálenej judikatúry kasačného súdu. Na uvedené nemá vplyv ani následná zmena právnej úpravy fikcie doručenia, konkrétne § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení s účinnosťou až od 01.01.2019. Kasačný súd názor sťažovateľky, že ustanovenie § 212 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, pripúšťa viacero výkladov a treba vylúčiť ten, ktorý vedie k protiústavnosti, nezdieľa. Účelom fikcie v práve je posilnenie právnej istoty za predpokladu rešpektovania všetkých náležitostí, ktoré s ňou zákon spája. Fiktívne doručenie rozhodnutia (podľa relevantnej právnej úpravy v čase doručovania) nesporné nastáva márnym uplynutím trojdňovej lehoty, pričom Zákon o sociálnom poistení s neskorším faktickým prevzatím zásielky adresátom v odbernej lehote už nespája žiadne právne účinky.

26. Ani kasačnú námietku sťažovateľky, že súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, kasačný súd nepovažoval za dôvodnú. Pokiaľ krajský súd návrh žalobkyne (prednesený na pojednávaní) na vykonanie dokazovania vykonaním dopytu na poštu neakceptoval z dôvodu, že nie je dôvodné predpokladať, že s prihliadnutím na odstup času (viac ako troch rokov) od namietaného doručovania, by takéto šetrenie mohlo prímiesť pre rozhodnutie zásadný dôkaz, procesne nepochybil. Už krajský súd správne poznamenal, že žalobkyňa (ktorá bola počas celého konania kvalifikovane právne zastúpená) mala povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení už v žalobe. Rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, prináleží správne súdu. Pokiaľ krajský súd dôkaz (vykonanie dopytu na poštu) navrhnutý žalobkyňou až na pojednávaní dňa 09.01.2019 neakceptoval, v tomto jeho procesnom postupe nemožno bez ďalšieho vzhliadnuť porušenie práva na spravodlivý proces, ako sa žalobkyňa mylne domnieva. Krajský súd pritom zdôvodnil, z akých dôvodov vykonanie navrhovaného dôkazu nepovažoval za nevyhnutné či potrebné na rozhodnutie vo veci. Navyše, sťažovateľka jednak neuviedla, ktorú okolnosť (vo vzťahu k spôsobu doručovania) mieni vykonaním dopytu na poštu preukázať a jednak, naďalej nespochybňovala ani žiadny konkrétny údaj uvedený na potvrdenke o

doručení.

27. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojitosti s ust. § 167 ods. 1 SSP a neúspešnej sťažovateľke nepriznal náhradu trov kasačného konania.

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.